

רע"פ 4081/14 - נעמי אבדר נ' מדינת ישראל - רשות מקרקעי ישראל

רע"פ 4081/14 - נעמי אבדר נ' מדינת ישראל - רשות מקרקעי ישראל עליון

רע"פ 4081/14

נעמי אבדר

נגד

מדינת ישראל - רשות מקרקעי ישראל

בית המשפט העליון

[19.06.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 8.5.2014, בע"פ 7496-01-14, שניתן על-ידי

כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד

בשם המבקשת - עו"ד עמית שגב

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד), בע"פ 7496-01-14, מיום 8.5.2014, בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ת' בר-אשר צבן), בת"א 21090/08, מיום 23.12.2013.

רקע והליכים קודמים

2. המבקשת, ותושבים נוספים במושב אורה, השכירו מקרקעין שברשותם למטרת שימוש שאינו חקלאי, שלא כדין. ביום 25.12.2011, ניתן פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים, אשר במסגרתו ניתנו צווי מניעה קבועים האוסרים על הנתבעים, ובהם המבקשת, לעשות במקרקעין שימוש שאינו למגורים או למטרה חקלאית. לשלמות התמונה יצוין, כי בית המשפט המחוזי בירושלים דחה ערעור על פסק הדין (ע"א 32760-02-12), וכן נדחתה גם בקשה לרשות ערעור (רע"א 327/13).

3. המשיבה הגישה לבית משפט השלום בירושלים בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, נגד שישה מתושבי המושב אורה, ובהם המבקשת, בגין הפרת צו המניעה. בהחלטתו של בית משפט השלום, מיום 23.12.2013, נקבע, כי תושבים אלה יחוייבו בקנס הדרגתי, שגובהו "ילך ויעלה ככל שהזמן יחלוף וההפרה תימשך". זאת, באופן שבגין כל יום הפרה, החל מיום 1.1.2014, הקנס יעמוד 200 ש"ח; מיום 14.1.2014 יעמוד הקנס היומי על 400 ש"ח; לאחר מכן, החל מיום 1.2.2014, יעמוד גובה הקנס על 1,000 ש"ח ליום; ולבסוף, ככל שההפרה תימשך, החל מיום 1.3.2014, יעמוד הקנס על סך של 2,500 ש"ח ליום.

4. המבקשת ערערה על החלטתו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בירושלים, וביום 8.5.2014, נדחה הערעור. בית המשפט המחוזי קבע, כי ההליך שננקט על-ידי המשיבה נעשה משיקולים ענייניים, ודחה את הטענה לקיומה של "אכיפה בררנית" פסולה. עוד נקבע, כי היה מקום לנקוט הליך של בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, להבדיל מהליכי הוצאה לפועל, נוכח אופיה של התוצאה המבוקשת - הפסקת השימוש האסור במקרקעין. הבקשה לרשות ערעור
5. בבקשה לרשות ערעור, מעלה המבקשת שתי טענות מרכזיות, אשר עמדו גם בבסיסו של הערעור לבית המשפט המחוזי. על פי הטענה הראשונה, לא היה מקום לפתוח נגד המבקשת הליך "דרסטי ואלים" לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, שכן היתה חלופה פוגענית פחות, בדמות הליכי הוצאה לפועל. המבקשת ערה לכך, כי טענה דומה נדחתה בהחלטתו של השופט ס' ג'ובראן, ברע"פ 8787/07 פדלון נ' מינהל מקרקעי ישראל, מיום 28.10.2008 (להלן: עניין פדלון), אך לדבריה נפלה שגגה בהחלטה זו. בנוסף, טענה המבקשת, כי לא היה מקום לנקוט בהליך לפי פקודת בזיון בית משפט רק נגד שישה מתוך 36 הנתבעים שהיו צדדים לפסק דינו של בית משפט השלום. לדברי המבקשת, מדובר באכיפה בררנית ושרירותית מצד המשיבה. דיון והכרעה
6. הלכה מושרשת היא, כי לא בנקל ייעתר בית משפט זה לבקשה לרשות ערעור "בגלגול שלישי". פעמים רבות נקבע, כי רשות ערעור תינתן רק במקרים אשר מעוררים סוגיה משפטית רחבת היקף או כבדת משקל, או במקרים חריגים ביותר, משיקולי צדק או חשש לעיוות דין שנגרם למבקש (רע"פ 4070/14 פלוגית נ' מדינת ישראל (17.6.2014); רע"פ 3364/14 מנצור נ' מדינת ישראל (9.6.2014) (להלן: עניין מנצור); רע"פ 3667/14 קרדי נ' מדינת ישראל (1.6.2014)).
7. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובצירופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה האמורות, ולפיכך דינה להידחות. בנוסף, טענותיה של המבקשת כבר נדונו ונדחו על-ידי בית המשפט המחוזי, ומכאן שמדובר בניסיון לעריכת "מקצה שיפורים", אשר אין לו מקום במסגרת בקשה לרשות ערעור (עניין מנצור; רע"פ 3552/14 אזולאי-דלה נ' מדינת ישראל (28.5.2014); רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014)).
8. למעלה מן הצורך יוער, כי גם לגופה של הבקשה, דינה להידחות. על דרך הכלל, "הפעלת מנגנון הביזיון יש לה השלכות כבדות משקל על הצד המפר, ועל-כן מדיניות שיפוטית ראויה מחייבת כי מנגנון זה יופעל במשורה, במקרים חריגים בלבד". לצד זאת, יש ליתן את הדעת גם ל"שיקול הצדק, דהיינו אילו צעדים יהוו דרך אכיפה ראויה, מתאימה וצודקת, אשר תביא בחשבון הן את עניינו של המפר הן את עניינו של הנפגע המבקש לאכוף את פסק-הדין" (רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט, פ"ד נט(4) 49, בפסקה 12 (2004)). בנסיבות המקרה דנן, ונוכח חומרת התנהלותה של המבקשת, אינני רואה פגם בנקיטת הליך לפי פקודת בזיון בית המשפט. בין היתר, לא הובררה טענתה של המבקשת, לפיה ניתן היה להגיע לתוצאה הרצויה באמצעות הליך הוצאה לפועל. ועוד יובהר, כי בניגוד לאופן שבו מוצגים הדברים בבקשה שלפניי, הרי שבספרו של דוד בר אופיר הוצאה לפועל הליכים והליכות (מהדורה שביעית; 2011), נאמר בין היתר, כי "הליכי הבזיון נועדו בעיקרם לצווים מסוג לא תעשה, ולצווים אחרים הדורשים שיתוף פעולה אישי מצד החייב" (בעמ' 354; וראו, בהקשר זה, גם רע"פ 2889/08 מדינת ישראל נ' ג'האד, בפסקה 26 (1.3.2012)).
9. אשר לטענתה של המבקשת בדבר קיומה של "אכיפה בררנית" כביכול, מצאתי כי היא איננה מבוססת די צרכה. בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי נאמר, כי ההליך ננקט נגד המבקשת, בין היתר, בשל "הפרה בוטה במיוחד", ובבקשה שלפניי לא הובא נתון עובדתי כלשהו אשר מעורר ספק בכך, ולו לכאורה. יתר על כן, גם עיון בבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט, אשר הוגשה לבית משפט השלום, מלמד כי המבקשת אכן עשתה שימוש מסחרי רחב היקף במקרקעין שברשותה. בשולי הדברים יצוין, כי בדיון שנערך בבית המשפט המחוזי, טען בא-כוח המשיבה כי בכוונת המשיבה לעמוד על קיומם של כל צווי המניעה; וחזקה על המשיבה כי אכן כך תעשה.
10. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת. ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ד (19.6.2014).